

hrát a udělalo tak na zemi více tepla. Počkejte tu, za chvíli se vrátím,“ řekl skřivánek a odletěl vzhůru za sluníčkem.

Jak přiletěl ke sluníčku, zazpíval mu tuto písničku:

Hřej, sluníčko, hřej,

mračky roztrhej!

Usměj se konečně

teple a slunečně!

Hřej, sluníčko, hřej!

Jak to sluníčko uslyšelo, otevřelo oči a podívalo se dolů na zem.

„Jémine, já jsem zaspalo a dole na zemi je ještě plno sněhu a jaro tady bude za chvíli. Musím to všechno napravit!“ A poslalo na zem ty nejteplejší paprsky, které mělo po ruce. Sníh začal rychle tát a pod ním se objevovaly první kytičky – sněženky, bledulky a za nimi rašila první světle zelená travička. A s ní přišlo i JARO.

„Hurá, je jaro!“ volali dole na zemi krtek se zajícem. A pak se oba chytli za tlapy a šli společně vzbudit ježka.

Poslech úvodní pohádky

Hodnocení postav, děje.

Vyháníme zimu

Hra se hraje podobně jako hra Na rybičky a na rybáře. Jedno z dětí, které „vyhání zimu“, stojí naproti ostatním. Ti představují zimu. Po odříkání říkadla běží určené dítě proti ostatním a snaží se někoho chytit. Koho chytne, ten se stane jeho pomocníkem a drží se s ním za ruku.

Zimo, zimo, táhni pryč,

nebo na tě vezmu bič!

Odtáhnu tě za pačesy

za ty hory, za ty lesy.

Až se vrátím nazpátek,

suleču zimní kabátek.

Hledej podobný obrázek

Děti si z koberce seberou kartičku s obrázkem, který je charakteristický pro určitou roční dobu (např. sáně, barevný list ze stromu, dítě v plavkách). Na povel učitelky hledají karton s obrázkem určité roční doby, na který svůj obrázek zavěsí.

JAK KRTEK A SKŘIVÁNEK PŘIVOLALI JARO

Zima letos neměla konce, a krtek byl proto stále schovaný ve svých chodbičkách v podzemí.

„Půjdu se dnes podívat ven, třeba už konečně vyrostla na louce tráva,“ říkal si krtek.

Když ale vystrčil čumáček ze svého úkrytu, viděl, že všude leží ještě mnoho sněhu.

„Ach jo, ta zima snad letos vůbec neskončí!“ říkal si smutně a bylo mu do sláče.

Už se mu stýskalo po ježkovi, který stále spal zimním spánkem.

Šel kolem zajíc a když uviděl smutného krta, zeptal se ho: „Co se ti stalo, krtku, vidím, že jsi celý ustaraný.“

„Ale, jak nemám být smutný a ustaraný, uždyť to vidíš sám, všude je plno sněhu, zima snad nikdy neskončí a já už bych chtěl, aby přišlo jaro. Stýská se mi po ježkovi, po motýlících, po broučcích, po mravenčících. A sám víš, že dočud bude zima, budou všichni spát zimním spánkem a nikdo je nevzbudí, smutnil dál krtek.“

„Víš co, krtku, já znám jedno zaříkadlo proti zimě, zkusím ho říct, třeba zimu zažene.“

A zajíc začal mávat kolem sebe tlapkami a odříkával říkadlo:

Zimo, zimo, táhni pryč,

nebo na tě vezmu bič!

Až se vrátím nazpátek,

sulečnu zimní kabátek.

Teď ať zajíc mával tlapkami, jak chtěl, ať opakoval zaříkadlo kolem dokola, nic se nedělo. Všude ležel stále ten studený, bílý sníh.

„Achich ouvej, ta zima snad nikdy neodejde!“ bědoval nešťastný krtek.

Letěl kolem skřivánka. Vrátil se zrovna z teplých krajů a hledal strom, na kterém by si po té dlouhé cestě odpočinul.

„Proč pláčeš, krtku?“ ptal se skřivánek, když uslyšel krtkovo bědování.

„Jak nemám plakat, když kolem mne je stále ta ošklivá zima. Zajíc se ji poušel zahnat zaříkadlem, ale nepovedlo se mu to.“

„Ale vy dva mudrlanti, copak zima se odhání zaříkadlem? Zimu zažene jen sluníčko, které začne víc hrát. Zima se teplého sluníčka bojí a hned před ním uteče. Víte co, já doletím ke sluníčku a poprosím ho, aby už začalo víc